

мата страдахъ отъ еднаква болѣсть.—Духовникътъ ги прие горѣ на скита си, и първо ги попита: „Искате ли да исцѣлѣете“? Наистина, искаме рекохъ неджгавитѣ.—Като е тѣй, повтори той, вий трѣбва да слушате щото ви азъ заръчамъ: когато кажъ да ядете, тогава ще да ядете и пиете; когато ви кажъ да спите, тогава ще спите, тѣй и за друго мене ще питате.

Болнавитѣ са врѣкохъ да извършятъ всичко и да му бждатъ послушни всѣкога, само да оздравѣятъ по-скоро.

Като посѣдяхъ нѣколко дни, единъ отъ тѣхъ неможа да утърпи и скритомъ побѣгна, та си отиде отдѣто бѣше и дошълъ, който отсѣтнѣ и умрѣлъ; а двамината досѣдяхъ и, прѣдъ да искарятъ 40-тѣ дни, съвършено оздравяхъ. Но Отецъ Рувимъ не бѣше такъвъ духовникъ (*) който да са моли лицемѣрно и да държи само болнитѣ гладни, ами и той съ тѣхъ ведно постяше; спорѣдъ това и молитвата му бѣше пріятна. Тойзи прѣподобенъ старецъ отъ послѣ отиде на Св. Гора, дѣто умрѣ, та са прѣсели у вѣчнитѣ обители.

Другій единъ священникъ, който бѣше много благоговѣинъ и набоженъ човѣкъ и той исцѣли единъ такъвъ болничавъ, но съ много трудъ, постеніе и непрестано четеніе надъ страждулція. За него приказватъ, че когато четѣлъ послѣдно, болній падналъ като мъртавъ и наедно съ него припаднало и на священникътъ, който са тржшнува на земята и той са запѣнялъ еднакво, но слѣдъ половинъ часъ и двамата станали здрави и читави, безъ никаква си повреда; а на онзи човѣкъ не стана вече нищо и биде оздравѣлъ.

Нѣкой си казуватъ, че тая болестъ била отъ лоша кръвъ. Истина е, че има отъ кръвьта, но по каква при-

(*) То врѣме имаше въ Търновско и други такъвъ старецъ на име Зотикъ, който бѣше настоялъ да са направи мѣнастирътъ Св. Прѣображеніе. Тѣзи двама прѣподобни старци сж помогнали іоще и за развѣтіето на книжното прочитаніе въ Българско. Нѣ врѣмято ги замѣлчало ■ тѣ са неспоменува у съврѣменната наша исторія за народното ни окопитваніе.